

## Himlen under vattnet

Vattnet omslöt mitt huvud och jag fick vatten i munnen.

Även om jag var under vattnet försökte jag skrika... inte med min röst utan i mina tankar.

Jag bad till alla gudar jag kände till och hoppades att dem skulle skona mig... att jag skulle få en andra chans här i livet.

Jag visste att jag inte alltid har varit snäll och att jag kan vara en plåga för min omgivning. Men jag kunde bättra mig! Det visste jag...

Jag kände hur något drog mig allt längre och längre ner i vattnet, och jag fick panik. Någonting eller någon höll i min vrist och drog mig allt längre ner. Jag ville nästan gråta av förtvivlan eftersom jag inte såg vem det var. Allt jag kunde göra nu var att be och nog bad jag alltid!

"Snälla gud i himlen! Allihopa faktiskt! Jag ber er nu om en tjänst jag vet att jag inte har trott på er så mycket. Och visst har jag trackat några som gjort det. Men av Gud har jag blivit sviken så ofta att jag verkligen har gett upp hoppet! Om någon finns där och hör mig, snälla hjälp mig!" tänkte jag och kände hur greppet lossade om min fot. Istället kände jag hur någon tog tag i min hand och jag tvingade mig att öppna ögonen.

Först var allt suddigt, men efter att ha blinkat några gånger såg jag tydligare. En varelse som var helt grön och med simfötter och gälar, han/hon tänkte kanske rädda mig! Mitt hopp väktes och varelsen såg ut att le.

"Lilla människobarn, ack alltid så naiv. Jag är inte här för att rädda dig", säger varelsen i mitt huvud och jag blev stel av skräk. Varelsen log lite mer och sa: "Jag är inte här för att bli din död heller. Jag är här för att lära dig".

Jag kollade oförstående på varelsen och fattade inte vad den menade. Jag håller på att drunkna här och den passar på för att lära mig filosofi! Det här är för mycket.

Plötsligt märkte jag att min luft MÅSTE ut och jag kollade sorgset på varelsen och andades ut mitt sista andetag.

"Människobarn du ger upp för lätt", suckade varelsen och andades plötsligt ut som om den blåste en bubla! Och det gjorde den faktiskt.

En bubla trängde sig fram i vattnet och omslöt mitt huvud.

Jag kände plötsligt att mitt huvud hade luft omkring sig och drog ett provande andetag. Jag kunde andas!

Det var nästan så att jag log.

"Nu lilla vän ska du lära dig något av havet", säger varelsen och jag kollade fortfarande oförstående på den.

"Tänker du säga något eller ska du bara kolla dumt på mig?" frågade den och jag öppnade provande munnen.

"Du... är en fisk", säger jag och varelsen log lite.

"Nästan, var det det första du tänkte på?" frågade den men jag skakade på huvudet. "Nå vad var det då?" frågade den när jag inte sa något.

"Du... är grön", säger jag sedan och hörde ett skratt.

"Det fungerar väl också. Jag är faktiskt tvåfemtedelars människa, men ändå tre femtedelars fisk", säger den

och jag nickade lite svagt.

"Hur kunde du bli det?" frågade jag svagt och varelsen log igen och kollade uppåt mot ytan.

"Ett privat skämt från Gud om man säger så", svarade den och jag nickade lite.

"Men du är ändå mest fisk?" frågade jag och den nickade.

"Stör det dig på något sett eller?" frågade den men jag skakade på huvudet.

"Nej då... vad vill du lära mig?" frågade jag och varelsen log lite.

"Vad skulle du behöva lära dig?" frågade han och jag suckade.

"Samma?" frågade jag och han skrattade lite.

"Bra idé... vi börjar antagligen med det", säger han och jag nickade lite. Jag kunde faktiskt nästan simma, men is kallt vatten går det inte så bra. "Jag hörde det där människobarn. Vi ska dra lite mera söderut", säger han och jag kollade förvånat på honom.

"Verkligen? Min familj då?" frågade jag förskräckt och han log lite snett.

"Du är redan död för dem lilla människobarn", säger han och jag stelnade till och kände plötsligt det is kalla vattnet omkring mig.

"Va... vad?" frågade jag och han kollade medlidsamt på mig.

"Havet är ditt nya hem nu", säger han men jag skakade på huvudet.

"Nej jag hör hemma på land!" säger jag bestämt men varelsen skakade på huvudet.

"Du är död lilla vän. Du har drunknat", säger han men jag skakade på huvudet.

"Då skulle jag väl inte prata med dig!" säger jag och han log lite snett.

"Det är precis därför du pratar med mig. Välkommen till himlen under vattnet", säger han och jag kollade mig skrämt omkring. Allt jag såg var blått vatten och en sand botten låååångt där nere.

"Men... nej! Jag kan inte vara död! Inte än! Jag är för ung", säger jag och han nickade.

"Nog är du ung, men du är inte bland dem yngsta tyvärr", säger han och jag kände en tår trilla ner för min kind. Hur den gjorde det fattar jag inte alls men det gjorde den.

"Hur... varför kom jag hit?" frågade jag och han såg ut att sucka.

"Du litade inte på att havet kunde föra dig hem... Har du aldrig hört 'litar du på havet drunkar du aldrig'?" frågade han men jag skakade på huvudet.

"Men om jag är död, varför ska jag lära mig simma?" frågade jag och han log.

"Det kan vara kul att veta. Och du måste simma ganska mycket när vi kommer fram", säger han och jag nickade.

"Visst lär mig simma!" muttrade jag och han log

"Bra idé. Följ mig!"

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sikska med Poeter.se id #19803 innehar upphovsrätten